Questions about the Sabbath? #1 of 3
Vragen over de Sabbat? Deel 1 van 3

Hallo allemaal,
Ik krijg vrij vaak vragen over de Sabbat. Het is een belangrijk onderwerp voor iedereen, van Zevende Dag Adventisten tot 'Messiaanse' Christenen, tot mensen met een Rooms Katholieke achtergrond en vele anderen. Laten we dus de Schrift onderzoeken, de geschiedenis, wat Jezus zei, en wat in de brieven van het Nieuwe Testament wordt geleerd, en dat alles op ons leven toepassen.

Het eerste wat we moeten begrijpen is dat het woord "sabbat" "rusten" betekent of "ophouden met iets te doen, ermee ophouden". Het stamt uit de schepping toen God op de 7e dag 'stopte' (niet rustte zoals wij de term gebruiken), of ophield met Zijn werk.

Omdat er zoveel religieuze banden zijn met het woord sabbat, zal ik meestal 'rust' gebruiken, of 'ophouden', wat de betekenis van het woord is.

Het sabbatsgebod: Exodus 20:8-11
"Gedenk de rustdag door hem heilig te houden. U werkt 6 dagen, maar op de 7e zult u rusten voor de Here, uw God. Op die dag zult gij geen werk doen, en ook uw zonen en dochters niet, de vreemdelingen in het land niet en ook uw dieren niet. Want de Heer heeft in 6 dagen de hemel en de aarde gemaakt, de zee en alles wat zich daarin bevindt, en Hij hield op de 7e dag op. Daarom heeft Hij de rustdag apart gezet en heilig gemaakt."

De rustdag was een familiedag, zoals blijkt uit Leviticus 23:3 waar de rustdag in de King James Version "een heilige samenkomst" wordt genoemd. Het bijeenkomen van het gezin voor een dag samen was heilig. Er is geen gebod om van die dag een dag van aanbidding te maken. Het is slechts de wekelijkse vrije dag voor het gezin om samen te zijn, en moet als heilig worden beschouwd omdat wij onze God navolgen die op de 7e stopte met werken.

Even een zijpad...
We zien dat de rustdag in de eerste plaats een dag was voor het gezin om samen door te brengen, en God noemde die dag heilig. Dit wordt doorgetrokken naar de viering in het Nieuwe Testament van het samenkomen van de familie van God. In Handelingen 2:42 wordt ons verteld dat zij hun samenkomsten vrij eenvoudig hielden: "En zij waren in de leer der apostelen, gemeenschap, een maaltijd en gebed."

Gemeenschap in de nieuwtestamentische werkelijkheid is heilig, want het is ten eerste gemeenschap met iemands bloedverwanten, en ten tweede met familie verbonden door Jezus' bloed. Die samenkomsten zelf zijn een rust, een sabbatsbijeenkomst van familie. De samenkomst van het huisgezin van God is rustgevend, een viering van het gezin en van onze Heer wiens voorbeeld wij volgen.

In het auditorium denken wordt 'gemeenschap' of ‘fellowship’ behandeld als een bijzaak, niet als gelijkwaardig aan onderwijs, voedsel en gebed. In de aula is het denken over 'gemeenschap' gedegradeerd tot iets wat je doet bij de koffie of thee na een belangrijke gebeurtenis: "Na de samenkomst van vandaag zullen we een tijd van fellowship hebben met verfrissingen in de gemeenschapshal".

In de koninkrijkscultuur maken gastvrijheid en de daarmee verbonden gemeenschap deel uit van de vezels van het koninkrijk. Wij zijn ook geroepen tot gemeenschap met de Here Jezus. (1Corintiërs 1:9). ‘Koinonia' wordt rondgestrooid alsof het een programma is of iets dat bereikt moet worden, terwijl het in feite gewoon deel uitmaakt van wie wij zijn - wij zoeken bloedverwanten op. Eten, gemeenschap, gebed, onderwijs en delen - dat is wat familie doet.

In het NieuwTestamentische denken is gemeenschap met het gezin heilig en kan direct worden teruggevoerd naar het gebod om een rustdag met het gezin te houden, uit Exodus 20:8-11 en Leviticus 23:3, als voorbeeld. Op beide plaatsen noemt God de rustdag van het gezin een "heilig samenzijn". Laten wij ons samenzijn tot hetzelfde niveau van waarde verheffen als de Heer dat doet.

Terug naar het hoofdpunt...waar is de aanbidding op zaterdag begonnen?

Er staat nergens in het Oude Testament dat God gebood dat de rustdag een dag van aanbidding zou zijn. Het is een familiedag, dat is alles. Die wekelijkse bijeenkomst van het gezin werd en wordt als heilig beschouwd. Het vereist discipline om het te houden. Op die dag wordt niet gewerkt, het hele gezin brengt die dag samen door met iets anders dan werken.

God gebood Israël slechts 3x per jaar naar de tempel te komen, zoals blijkt uit Deuteronomium 16:16 en Exodus 23:17: "Driemaal per jaar zullen al uw mannen voor het aangezicht van de Here, uw God, verschijnen op de plaats die Hij zal kiezen: ongezuurde broden, Pinksteren en Loofhutten. En zij zullen niet met lege handen komen."

Ik heb de geschiedenis al vele malen verteld, maar in het kort: Rond de tijd van de Makkabeeën, in de periode 200-160 v.Chr., ontstond er in Israël een heiligheidsbeweging om het Joodse volk op te voeden. De Joden werden sterk beïnvloed door de Griekse cultuur, die zaken als sportevenementen, theater, kunst, literatuur en dergelijke de Joodse samenleving binnenbracht.

Maar omdat het Joodse volk slechts 3x per jaar naar de tempel in Jeruzalem ging en zij verspreid waren over het land, waren zij onwetend van Gods Woord en wegen. Er ontstond een groep die zich de 'afgescheidenen' noemde, om het probleem op te lossen. Zij begonnen op elke rustdag 'bijeenkomsten' te houden, bestaande uit 10 mannen en gezinnen (een jongen van 13 jaar en ouder werd gerekend als een man) en ze maakten kopieën van de Schrift. Deze afgescheidenen reisden naar deze 'bijeenkomsten' en als ze niet in staat waren, lazen de gezinnen om de beurt de Schrift en deelden - zoals we Jezus zien doen in Nazareth in Lucas 4:17-20.

Het woord 'afgezonderde' is het woord Farizeeër, en het woord 'samenkomst' is synagoge. Zo begon de eredienst op de rustdag (sabbat) - als een heiligheidsbeweging in de jaren 100 v. Chr., ruwweg 200 jaar vóór Jezus' bediening. Dus toen Pinksteren plaatsvond, gingen deze nieuwe gelovigen gewoon door met het samenkomen in huizen zoals ze dat altijd hadden gedaan, alleen nu erkenden ze de apostelen als hun autoriteit, niet de Farizeeën. Dit veroorzaakte grote vervolging en 'synagoge splitsingen'. De vervolging tegen degenen die de synagogen afsplitsten was zo hevig, dat Handelingen 8:1-2 ons vertelt dat elke discipel, behalve de apostelen, uit Jeruzalem wegtrok naar de omliggende gebieden van Judea en Samaria.

Dus kunnen we opzij zetten...
...de dwaling dat God gebiedt te aanbidden, een samenkomst te houden, op de rustdag, want dat doet Hij niet, en heeft Hij ook nooit gedaan. Alles wat Hij zei was om de dag te nemen om te rusten volgens Zijn patroon van de schepping toen Hij stopte met werken. Wij moeten hetzelfde doen. Zo eenvoudig is het. De intellectueel eerlijke persoon zal wat hij gelooft aanpassen aan Gods Woord, de rest zal zeggen 'Verwar me niet met feiten, mijn mening is al gevormd', lol. Er is niets verkeerds aan om op welke dag of nacht dan ook te aanbidden, zolang we maar niet zeggen dat God die dag heeft verordend voor de heiligen om samen te komen.

Anderen houden vast aan de zaterdag aanbidding omdat ze ervan houden - dat is geen probleem - zolang ze maar niet de dwaling onderwijzen dat God de zaterdag aanbidding beveelt.

En we zullen het daar volgende week weer over hebben, en laten zien hoe Paulus omging met mensen die volhielden dat de ene of de andere dag de dag was om te aanbidden. Tot dan,
zegen,
John Fenn/wk/ak
www.cwowi.org en email me op cwowi@aol.com

Questions about the Sabbath #2 of 3 – 05-02-2022
Vragen over de Sabbat, deel 2 van 3 - 05-02-2022

Hallo allemaal,
We eindigden vorige week met de stelling dat samenkomen op zaterdag prima is, tenzij iemand volhoudt dat dit de enige juiste manier is. Paulus kwam deze kwestie tegen bij de Romeinen en behandelde het in hoofdstuk 14:

"Waarom oordeelt gij over de dienstknecht van een ander?...De een acht de ene dag heiliger dan de andere, de ander acht elke dag gelijk. Ieder van hen moet in zijn eigen gemoed overtuigd worden. Wie de ene dag als bijzonder beschouwt, doet dat voor de Here...en wie dat niet doet, doet dat voor de Here. 14:4-8

Paulus zei ook tegen de Colossenzen in 2:16-17: "Laat daarom niemand u oordelen over eten en drinken of over heilige dagen, of over nieuwe maan of sabbatten, want deze zijn schaduwen van wat komen gaat..."

Eten en drinken zijn een type van de tijd die we met de Heer zullen hebben, een groot huwelijksfeest. De nieuwe maan is een verwijzing naar de opname van de gemeente, wat Paulus onderwees in 1Corintiërs 15 en in zijn brieven aan de Thessalonicenzen. Het Feest der Bazuinen, dat door God werd gegeven en de opname van de gelovigen in de Messias omvat, is het enige feest dat begint bij de nieuwe maanstand. De nieuwe maan is wanneer er geen maan is, zogezegd aan het zicht onttrokken, en is het tegenovergestelde van volle maan. Gelovigen in het Judaïsme gebruiken de maan als hun type, terwijl de zon een type is van de Heer - dus de klank van de bazuin vindt plaats bij nieuwe maan, en laat zien dat gelovigen verborgen zullen zijn in Christus, bij een toekomstige vervulling van het Feest der Bazuinen.

Sabbatdagen zijn een schaduw van de aarde die rust, wijzelf die in Hem rusten, nooit meer de worstelingen hoeven mee te maken die we in dit aardse lichaam ondervinden en in deze wereld die geteisterd wordt door de duivel.

Jezus onze sabbat - Jezus onze rust
In Hebreeën 4 behandelt de schrijver de kwestie van de Joodse rustdag, de sabbat. Hij zet de toon door in v3 te zeggen: "Wij, die geloofd hebben, zijn de rust ingegaan."

Dit is hetzelfde punt dat Paulus maakte in 2Corintiërs 5:17-19, namelijk dat wij zijn herschapen in onze geest omdat God de Vader de wereld met Jezus heeft verzoend en hun zonden op Hem heeft afgewenteld. Daarom hebben wij, als nieuwe scheppingen in Christus, rust en vrede met de Vader God - wij zijn verzoend.

De schrijver van Hebreeën zegt "wij, die geloofd hebben, zijn in de rust gekomen", wat betekent dat in Christus zijn, rust is. De Vader heeft vrede met ons.

Hebreeën 4:7 gaat verder met het spreken over deze rusttijd in Christus. Zijn punt is dat de wekelijkse sabbat een type is van de rust in Christus. Elke week dat Israël een vrije dag nam om als gezin te rusten, was dat een goddelijke afspraak en een beeld van een tijd waarin het gezin van God als gezin in God zou rusten. Deze "heilige bijeenkomsten" werden gezien als repetities voordat de Ware zou komen.

Zo vervolgt de schrijver van Hebreeën in vers 7: "God (Vader) stelde deze zekere dag in en noemde die 'Heden', zeggende, zoals Hij later door David sprak: 'Heden, als gij Zijn stem hoort, verhardt uw harten niet.'"

Die regel is een gedeeltelijke citaat van Psalm 95:7-8, dat elke Joodse persoon die het las zou hebben geweten, maar dat door ons vaak wordt gemist. Het volledige citaat van deze 2 verzen zegt dit: "Hij is onze God, en wij zijn het volk van zijn weide en de kudde onder zijn hoede. Heden, als gij Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet, zoals in de dagen in de woestijn bij Meriba (twist) of zoals bij Massa (beproeving) in de woestijn."

Dit is waarom Hebreeën 4:8-9 vervolgt: "Als Jozua hun rust had gegeven, zou God niet gesproken hebben over een latere dag van sabbat (rust) die zou komen. Daarom is er een sabbatsrust voor het volk van God. Want wie in Zijn rust ingaat, moet ook ophouden (rusten) van zijn eigen werken, zoals God deed."

"Een ieder die Zijn rust binnengaat, moet ophouden met zijn eigen werken."

Daarom zegt Jezus in Markus 2:27 en 28: "De sabbat is voor de mens gemaakt, niet de mens voor de sabbat. Daarom is de Zoon des mensen ook de Heer van de sabbat."

Jezus maakte hier duidelijk dat HIJ de sabbatsrust is die lang voorspeld was, met elke vrije dag die elke Joodse persoon door de eeuwen heen genomen heeft. HIJ is de Sabbat-rust die voor de mens is gemaakt, omdat die Sabbat-rustdag voor de mens was gemaakt - en zo was Hij. Met elke stier, geit, schaap en vogel die als bloedoffer werd geofferd, sprak het tot een tijd waarin een laatste offer zou worden gebracht om eens en voor altijd rust te brengen tussen God en de mensheid. Jezus is die rust. Jezus bracht die Sabbat-rust.

Maar om Zijn rust binnen te gaan, moet je ophouden met je eigen werken. Je moet de genade aanvaarden. En eenmaal aanvaard, kun je niet meer terug naar formules om vrede te vinden met God de Vader. Als je eenmaal Jezus hebt, zoals Paulus zegt in Romeinen 8:32, heb je alle dingen.

Dit is de reden waarom Paulus in zijn brieven aan de Corinthiërs en de Colossenzen en zoals we zien in Hebreeën, leert dat Jezus onze Sabbat-rust is, die elke inspanning van onze kant om vrede met de Vader te maken overbodig maakt. Jezus is alles wat wij nodig hebben. Als we Hem eenmaal hebben, is dat het bewijs dat we hebben opgehouden met onze eigen werken (inspanningen) om bij God te komen.

Geloof voelt als vrede
Vroeger, toen ik voor het eerst leerde over geloof en genade, en ik voor een probleem stond, probeerde ik geloof aan te wakkeren, geloof op te werken. Ik sprak 'woorden van geloof' of ik verklaarde dingen, denkend dat dit is wat geloof is. Wanneer ik bang of bezorgd was omdat een rekening betaald moest worden waarvoor ik geen geld had, dan sprak ik positieve dingen uit over voorziening - en ik dacht dat dit 'in geloof zijn' was.

Maar er gebeurde iets merkwaardigs. Ik merkte dat wanneer ik gewoon stopte met al mijn inspanningen en mijn angst doorwerkte en het aan de Vader overgaf, er een vrede in mijn geest kwam die mijn verstand oppikte. En daarna kwam het antwoord. Er was een directe correlatie tussen het ophouden van mijn eigen werken, het ontvangen van vrede, en dan het ontvangen van het antwoord. Op dezelfde manier was het omgekeerde waar. Als ik hard werkte om te spreken en te verklaren, terwijl ik bezorgd was en het, eerlijk gezegd, uit angst deed dat de nood niet vervuld zou worden, dan gebeurde het nooit, of het kostte mij veel werk om het te laten gebeuren.

Geloof voelt als vrede, is een les die ik geleerd heb in de school van vallen en opstaan. En toch stond hier in Hebreeën 4 al die tijd al geschreven: Wie in zijn vrede is ingegaan, heeft opgehouden zijn eigen werken te doen."

Daarom zegt Hebreeën 4:11: "Laten wij ons dan tot het uiterste <u>inspannen om die rust (vrede) binnen te gaan</u>, opdat wij niet in ongeloof terechtkomen."

Geloof voelt als vrede - werk eraan om die rust van vrede binnen te gaan door op te houden met je eigen inspanningen en religieuze formules die bedoeld zijn om 'iets te doen' om je situatie te helpen en/of God te bewegen. Laat het gewoon los. Laat Jezus jouw rust zijn. Werk om in Zijn rust te komen.

En we gaan daar volgende week mee verder, tot dan, zegen,
John Fenn/wk/ak
www.cwowi.org en email me op cwowi@aol.com

Questions about the Sabbath, # 3 of 3 – 12 februari 2022
Vragen over de Sabbat, deel 3 van 3 - 12 februari 2022

Hallo allemaal,
Ik heb verteld dat Jezus onze Sabbat-rust is, en dat alles wat we in het natuurlijke doen, zoals een vrije dag nemen, een type is van de rust die we in Christus hebben.

Een ander voorbeeld zou kleding zijn - toen de Here God de eerste kleren voor Adam en Eva maakte, waren die een type van iets dat komen zou. Genesis 3:21 zegt dat de Here God de eerste kleren maakte en specifiek wordt vermeld dat ze van dierenhuiden zijn gemaakt. De dieren waren de eerste

bloedoffers die de naaktheid van de mens bedekten, als een tijdelijk beeld van het laatste offer van de Here God aan het kruis.

Daarom herinneren wij ons, telkens wanneer wij kleren aantrekken, aan de bedekking die God, als eerste en als laatste, gaf om onze naaktheid te bedekken. Is het een wonder dat de mens de oorspronkelijke bedoeling van kleding heeft verdraaid, zodat het zowel aanbeden wordt als vaak iets is dat NIET ontworpen is om iemands naaktheid volledig te bedekken?

Wat ons onderwerp betreft, als we een vrije dag nemen, herhalen we de ware betekenis van rust, die kwam toen God Zijn Zoon zond om vrede te maken, ons met Zichzelf te verzoenen, zodat we in totale sabbatsrust in Hem kunnen zijn. Gewoon zijn.

Geloof is niet het probleem. Geloof is van de geest en de Geest,
Dus geloof kan niet aangeraakt worden door de duivel. Bedenk dat je in Jezus gelooft en Hem kent. Satan kan dat niet aanraken. De demon valt onze ziel aan, onze gedachten en emoties, maar kan onze geest niet raken. Dus geloof is niet het punt, werken om in Zijn rust binnen te gaan door onze eigen inspanningen te staken, is het punt. De inspanning is om de rust binnen te gaan, om de vrede binnen te gaan. Dat is de strijd.

Waarom zegt hij dat we moeten werken om de rust binnen te gaan, vlak voordat hij ons vertelt over het zwaard van de Geest in vers 12-13? Het antwoord is dat het binnengaan in Zijn rust een echt persoon inhoudt, niet een reeks rituelen of formules om God te bewegen of onszelf een betere positie bij Hem te geven. Hier schrijft hij over echte vrede die gevonden wordt in Jezus, en het Woord van God waar hij over schrijft is niet hoofdstuk en vers, maar de Persoon van het Woord, de Here Jezus:

"Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard. Het doorboort zelfs ziel en geest, gewrichten en merg, en het oordeelt de gedachten en de bedoelingen van het hart. Er is niets verborgen, alle dingen zijn open en bloot voor de ogen met wie wij te doen hebben. Daar wij zulk een hogepriester hebben, die in de hemelen is overgegaan, Jezus Christus, de rechtvaardige, laat ons met vrijmoedigheid tot de troon (van de Vader) komen om barmhartigheid en genade te ontvangen". (12-16 gedeeltelijk)

Hebreeën 4 presenteert de totaliteit van onze Sabbatsrust in Christus. Hij is de vervulling van de 7e dag Sabbat. Hij is de vervulling van het type van het gezin dat bijeenkomt voor hun vrije dag. Hij is de vervulling van elk offer dat in vroegere dagen gebracht is om vrede en verzoening te brengen tussen de Vader en de aanbidder.

Wanneer wij onze zorgen op de Heer werpen, wanneer wij alle rituelen en formules opgeven in het besef dat wij niet nog meer invloed op de Vader kunnen uitoefenen omdat Hij ons reeds Zijn enige Zoon heeft gegeven, rusten wij. Wij zijn in vrede. We leven als in een rivier van leven die in Hem stroomt, wetende dat Hij in alles heeft voorzien, voor ons leven en onze godsvrucht, en alles wat Hij wil is dat wij met Hem wandelen in die rust, in die vrede...

Hoe zit het met het feit dat het sabbatsgebod een eeuwigdurend gebod is?
Een laatste vraag die vaak naar voren wordt gebracht door hen die het werk van Jezus aan het kruis willen negeren om ons de ware sabbatsrust te brengen, is dat God Israël gebood dat de sabbat een eeuwigdurend gebod zou zijn. Dit is vooral sterk onder Messias belijdende Christenen en 7e dag Adventisten. Eén passage die gebruikt wordt is Exodus 31:13 & 16:

"...Mijn sabbatten zult gij houden, want het is een teken tussen Mij en tussen u in al uw geslachten..."
"...om de sabbat in acht te nemen in hun geslachten; het is een eeuwigdurend verbond."

De eerste regel van Bijbeluitleg is te begrijpen tot wie er gesproken wordt, dus tot wie het gebod van toepassing is. In dit geval spreekt God tot Israël in ongeveer 1400 v. Chr., niet tot heidense volken of tot mensen van het Nieuwe Testament. Maar zelfs met dat gezegd hebbende, is de passage nog steeds van toepassing op ons, door Jezus.

Het is in die verklaring van de sabbat als een eeuwigdurend verbond waar we Jezus vinden. Want Jezus is de sabbat en Hem houden is eeuwigdurend. Voor eeuwig. Het ingaan in Zijn rust is voor

eeuwig. Deze verklaring in Exodus is een verklaring van een eeuwige sabbat gevonden in Christus Jezus, de Heer en Meester van de sabbat. Het is een eeuwigdurend verbond.

Dit zou vrede moeten brengen aan allen die worstelen en zich afvragen of zij niet over 10.000 jaar een opstand zouden kunnen leiden en hun redding daarmee verliezen - zij zien niet dat onze volledige geest en ziel en lichaam gemaakt zullen zijn van hemels materiaal, en dat er met de duivel is afgerekend en wij voor altijd één zullen zijn met de Heer. Er is geen mogelijkheid tot rebellie want dat is gewoon niet meer in ons. Jezus is ons eeuwigdurend verbond van rust.

Hoe komen we in die rust?
Filippenzen 4:6-7 geeft ons begrip over hoe we die sabbatsrust kunnen binnengaan.

"Weest in geen ding bezorgd. Maar laat in alles uw wensen, met gebed en smeking met dankzegging aan God (Vader) kenbaar worden gemaakt. En de vrede van God (Vader), die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en gedachten bewaren (omsluiten) door Christus Jezus."

Jarenlang was ik na het bidden net zo bezorgd en bang als ik was voordat ik begon te bidden. Op een dag realiseerde ik me dat ik de Schrift moest opvatten als een gebod, niet als lectuur of een suggestie.

Stap één: Wees in geen ding bezorgd.

Ik nam dat als een bevel. Ik begon niet te bidden totdat en tenzij ik eerst met mijn angst en zorgen had afgerekend. Een kwestie die mijn leven in deze richting veranderde had te maken met een situatie op het werk met de gemeente waar ik de directeur van de Bijbelschool was. De auditorium kerk is van nature politiek, omdat het een patroon is van de federale regering van Israël, ingesteld door Jethro in Exodus 18, met 'kapiteins' over 1000'en, 100'en, 50'en, en 10'en. Het kan niet anders of het is politiek met al die gebieden die bewaakt moeten worden en waar over elkaar heen geklommen wordt om opgemerkt te worde, dat hoort bij politieke structuren.

Het was een situatie waarin ik verbaal werd aangevallen door iemand in de staf, het baarde mij zorgen en maakte mij bang. Maar ik was vastbesloten om 'voor niets angstig te zijn' voordat ik mijn verzoek aan de Vader zou doen. Ik worstelde er 2 of 3 weken mee en ging er in mijn gedachten steeds weer naartoe. Het ergste scenario, het verliezen van mijn baan door valse beschuldigingen, geboren uit hebzucht voor mijn positie en gebudgetteerd afdelingsgeld, speelde steeds weer door mijn hoofd. Hoe zou ik voor mijn gezin moeten zorgen? Wat zouden we doen? Hoe zit het met het schoolgeld van de kinderen op de Christelijke school? En nog veel meer.

Ongeveer 2 of 3 weken later werd elke kwestie, één voor één, door mij beantwoord met 'de Heer heeft ons niet zover gebracht om ons in de steek te laten', en het besef dat Hij altijd voor ons gezorgd had. Eén voor één werd er op die manier met elke angst afgerekend. Eindelijk vrij van angst, deed ik mijn verzoek aan de Vader, en plotseling kwam er vrede over mij. Het stroomde in mijn geest en tot in mijn ziel, ik bruiste van vrede en vreugde... en het probleem werd opgelost zonder dat ik er iets voor hoefde te doen.

Het werk is om in Zijn rust te komen, en dat wordt gedaan door onze eigen werken te staken. Ik moest ophouden met me zorgen te maken en angstig te zijn. Jezus is de Heer van de Sabbat. Hij IS die rust. Geen formule, alleen een relatie, en het leven en ons eigen hart aanpakken als dat nodig is, zodat we kunnen groeien in Hem. Rust.

Volgende week een nieuw onderwerp, tot dan,
zegen,
John Fenn/wk/ak
www.cwowi.org en email me op cwowi@aol.com